

DEEL 4 REISVERSLAG 2012 Mia en Wijtze

PIRIAPOLIS 2.

Had ik nog niet verteld dat we water in het schip hadden toen we na onze zeiltocht in Piriapolis lagen?

Ach nee, het is bijna een gewoonte geworden.

Een gewoonte die ons toch weer naar de oorzaak liet zoeken.

Het komt bij de schroefas vandaan, denken we en voor we de haven verlaten knijpt Wijtze nog eens in de rubber manchet omdat daar misschien nog lucht in zit.

Iets anders kunnen we niet bedenken en vol goede moed verlaten we Piriapolis, op weg naar de Oceaan.

De beloofde wind komt van een heel andere kant dan voorspeld en is dus tegen. Ook qua kracht klopt er niets van en we duiken voortdurend met de kop in de veel te korte, steile golven.

We maken slechts 1 knoop in het kwartier en als ik na een half uur de luiken in de slaaphut open maak voor controle, staat er alweer een aardig laagje water in het ruim. Doordat de boot zo tekeer gaat kan ik niet goed het waterspoor volgen want naast mij draait een kardanas en daar moet ik niet tussen raken.

Ik meld de schipper het probleem en we draaien 180 graden, hijsen de kleine fok, en zijn binnen een mum van tijd terug op ons oude stekje.

Er zijn zelfs mensen die niet eens gemerkt hebben dat we even weg waren.

We halen alle luiken weg die ons het zicht op lekkages belemmeren en gaan op zoek. Opeens zien we van onder het bed een stroompje komen.

Dat moet de uitlaat van de motor zijn waar misschien een slangklem is losgetrild. We hebben zoiets al eens vaker gehad.

De stouwruiden onder het bed worden leeggehaald en daar zien we het stroompje van verder omhoog komen vanuit het achterste compartiment.

Daar is erg slecht in te komen, want de beide roerkoningen lopen erdoorheen, met al het stangenwerk van de automatische piloten. Verder nog wat bilgepompen en ander slangenwerk.

Voor een deel kunnen we het water volgen maar verder kan geen van ons beiden komen zonder klem te raken.

De volgende dag besluit ik toch maar door de achterste bakboordluikje te gaan om daar eens rond te snuffelen.

De opening is slechts 25-37 cm. en ik ben er al vele malen doorheen gegaan.

Maar ik ben ook al vele jaren ouder geworden intussen.

Met de armen boven het hoofd, zak ik heupwiegend onderdeks, terwijl ik een oosters melodietje jengel. Wijtze staat er grijnzend naar te kijken en vraagt zich bezorgd af of ik er ook nog uit kan komen zonder dat hij de zaag moet hanteren.

Hij bazelt iets over Maria Houdini.

Hier beneden zie ik vuil water sporen lopen vanaf de generator uitlaat.

Deze zit met 2 grote slangklemmen vast en ertussen is de slang kapot.

Als de kont op de golven neersmakt moet het water zich daardoor kunnen persen.

De reparatie kost ons enige dagen en ik ben in totaal 6 keer door dat kleine luikje

gekropen. Ach, op het laatst raakte ik er ook al weer aan gewend.

Vervolgens moet ik nog 3 keer de mast in omdat het ankerlicht niet werkt en toen dat geklaard was hadden we nog 1 klein probleempje over.

Er komt steeds lucht in de leiding van de grote watertank waardoor de kranen irritant sputteren. Bij de heet water kraan is dat nog gevaarlijk ook.

We gaan kijken bij de doorvoeren op de tank. Dat is heel simpel gezegd want waar die doorvoeren zich bevinden daar is een heel mooie zithoek overheen getimmerd.

Soms denken we wel eens dat scheepsbouwers en -timmerlieden gezamenlijk 5 jaar op een zeilboot zouden moeten doorbrengen alvorens ze ook maar één boot mogen bouwen of intimmeren. Dan zouden wij heel wat minder problemen hebben met het bereiken van aansluitingen enz.

Maar het ziet er daaronder, met behulp van een spiegel en zaklantaarn, niet nat uit en we zoeken verder.

Als de tanks opnieuw gevuld worden zet ik de kranen om want ik wil dat de grote tank water geeft om verder naar het eventuele lek te zoeken.

Dan zie ik water druppen en Wijtze probeert de plastik schroef aan te draaien.

Dat lukt niet en hij is bang de boel kapot te draaien als hij er een tang op zet.

Hij gaat muziek maken en overdenkt ondertussen hoe hij dit varkentje zal wassen.

Opeens heeft hij een idee, teflon-tape om de schroefdraad zou moeten helpen.

Vaklieden zouden hun hoofd misschien schudden en zeggen dat dat toch niet zo moeilijk is, maar wij zijn geen technuten en dan moet het soms van ver komen. Maar even iets anders dan lekkages want het is niet alleen maar kommer en kwel.

MONTEVIDEO.

Wijtze is toe aan een nieuwe jeans en we gaan met de bus naar Montevideo.

Natuurlijk kan hij ook hier een broek kopen maar eigenlijk moeten we een reden hebben om naar de Mercado del Puerto te gaan.

Daar heeft men de beste Parilla van heel Zuid Amerika. (Laat dit niet aan Argentijnen lezen want die zijn het niet met ons eens).

Bij het busstation "Tres Cruces" stappen we over op een bus die naar de oude stad gaat en we stappen bij de Plaza de Independencia uit. We gaan via de wandelpromenade naar de Mercado.

De obers herkennen ons na 2 jaar nog en komen ons de hand schudden.

Er liggen al een aantal interessante stukken vlees op het vuur en ook een heel speenvarken.

Maar eerst een entrada en natuurlijk wijn.

We kiezen voor een donkerrode Tannat en ik bestel de cipriones, babysquids, met knoflook gegrild. Wijtze valt voor de jamon crudo.

De ham wordt ter plekke van een bout af gesneden.

De man achter de parilla legt een paar lamsracks op de gloeiende plaat en dan weet ik het wel: daar wil ik wat van hebben. Kortom, we hebben een zeer aangename middag doorgebracht en Wijtze slaagde ook nog met een nieuwe jeans in een recordtijd.

Overigens, het weer is soms bar en boos. Gisteren stonden we met een pas aangekomen schipper te praten als we een paar reusachtige rolwolken op ons af zagen komen.

We konden nog net alles vastbinden en opruimen voor de Pampero zich op ons stortte. Na een half uur was het weer over. Ook nu waait het 7-8 bft en komt de regen met bakken uit de lucht.

Wanneer komt ons window eindelijk eens?

Vrijdagavond worden we uitgenodigd voor een parilla in het clubgebouw van de jachthaven.

Men is bang dat het niet doorgaat want er komt de komende dagen echt veel wind en dan blijven de zeilers liever aan boord.

Wijtze haalt zelfs de bimini binnen en die kan best een stootje verdragen. Overigens, hij heeft ook de waterleiding luchtvrij gekregen!!!

LOBOS MARINOS.

Twee jaar geleden lagen we ook in deze haven en zagen regelmatig een zeeleeuw op een pier liggen zonnen.

Nu heeft hij blijkbaar een vrouwtje uit Punta del Este gehaald en een gezin gesticht want er spartelen nog 3 jongere dieren rond.

Ook heeft hij een rivaal die niet bij hem of zijn wijfje in de buurt mag komen.

Laatst speelde Wijtze op zijn harmonika en de jonge zeeleeuwen draaiden salto's boven water op de tonen van de muziek. Iedereen had er aardigheid aan.

Maar de oude baas heeft zich een exclusief zonedek toegeëigend want hij ligt tegenwoordig op het dek van een zeilschoolboot. Soms liggen er wel 3 van die kolossen op en dat moet bij elkaar wel zo'n 1000 kg gewicht zijn op het oude houten dekje.

Alleen het andere mannetje mag er niet bij. Af en toe kijkt de oude verstoord om zich heen alsof hij denkt: " Waar blijft die zeilinstructeur nou toch?"

ONTSNAPT UIT DE MUIL VAN DE VUURSPUWENDE DRAAK .

Na 24 dagen wachten zien we een window van 3 dagen op het weerbericht. Er zal weinig wind zijn, maar we tellen hier toch 10 knoop bij de verwachting en we besluiten een stukje op te schuiven.

Op weg naar onze eerste ankerplaats bij Punta del Este, krijgen we zowaar meer wind en met 5 bft zeilen we aan de wind naar ons eerste doel. Het anker gaat uit en we liggen te schommelen op de binnenlopende golven omdat we niet verder naar binnen kunnen door de jachthaven moorings die daar zijn uitgebracht.

De volgende morgen vertrekken we uit dit Mekka voor rijke Argentijnen en snappen niet waarom men hier zo graag een vakantieappartement wil bezitten.

Het hele schiereiland is volgebouwd met wolkenkrabbers.

We ontsnappen met weinig wind uit de muil van de vuurspuwende draak die Rio de la Plata heet.

Met 20 knoop wind motorzeilen we hoog aan de wind naar de laatste Uruguayaanse haven: La Paloma.

EEN RAGOUT VAN GIFTIGE PADDESTOELEN.

In een hoek aan de kade van de jachthaven ligt een Hollandse motorzeil kotter, de Rolleman.

We gaan ernaast liggen en hopen op een paar gezellige burens.

Helaas is het schip verlaten en pas na een paar dagen zien we als we uit de stad komen een klein mager mannetje op de kade zitten.

Dat blijkt "Rolleman" te zijn en we nodigen hem uit voor een kop koffie.

Albert vertelt dat hij met zijn vrouw een huis bewoont in de binnenlanden van Uruguay en vraagt of we een paar dagen mee willen komen.

Dat lijkt ons een aardige afwisseling tijdens het wachten op gunstige wind.

We spreken af dat we de volgende dag komen en Domingo, de Uruguayaan die op de Rolleman past, zal ons wegbrengen.

We worden via een omweg langs de kust naar Route nr. 9 gebracht waar een knalgele pickup op ons wacht met Albert aan het stuur.

Route nr. 9 loopt in één kaarsrechte lijn over de heuvels het binnenland in en een poos later slaan we rechtsaf en wijst Albert ons trots op een wit optrekje dat tegen een bomengroep geleund staat, diep in het dal.

Daar aangekomen komt een forse vrouw om de hoek om ons te verwelkomen.

Wieke doet alsof ze ons al jaren kent en dat blijkt ook zo te zijn.

Toen Albert de dag ervoor thuis kwam zei hij tegen Wieke: "De groeten van Wiltze en Mia."

Haar nuchtere reactie was: "Oh, zijn ze weer terug?"

Wat blijkt, 2 jaar geleden hadden we met haar een praatje gehouden in de supermarkt.

Wat een toeval, niet?

Het land hier is in grote percelen verdeeld en op het ogenblik is er veel activiteit omdat nogal wat Argentijnen land opkopen. Naast hen tegen de heuvel is b.v. een nieuwe olijfgaard aangelegd en er wordt een huis gebouwd op een ander perceel.

We bekijken de diverse optrekjes op het land van Albert en kunnen er slechts met moeite enthousiasme voor opbrengen. Wij worden ondergebracht in de studio van Albert, waar we voor de warmte een open haard aan moeten houden.

Ze wonen hier nu al 6 jaar en niets is afgebouwd of gezellig ingericht, maar het deert hen duidelijk niet en ze lijken zich hier volkomen thuis te voelen. Bovendien vinden we het er koud en daar houden we niet meer van.

Jammer is dat we geen dieren zagen omdat het tegen de winter loopt. Er moeten hier struisvogels, gordeldieren, stinkdieren en nog veel meer soorten rondlopen en ik had graag eens een gordeldier in levende lijve ontmoet.

Die avond eten we rijst met paddestoelenragout.

De paddestoelen zijn die middag in een eukalyptusbos geplukt. Ze groeien op de stronken van gekapte bomen en zijn eigenlijk giftig.

Maar als je ze 4 keer kort kookt kun je ze daarna verwerken en is het gif verdwenen.

Ik zie Wiltze weinig enthousiast naar zijn bord staren, hij is niet zo dol op zelf geplukte paddestoelen, maar begint toch moedig te eten en het is beslist heel smakelijk.

We blijven een nacht en worden door Wieke en Albert weer teruggebracht naar La Paloma.

EEN ONGEMAKKELIJKE TOCHT.

We vinden eindelijk, na 10 dagen weersvoorspellingen uitpluizen, een kort window. Maandag moeten we wegwezen en voor woensdag bij Rio Grande do Sul in Brazilië binnen zijn.

De dag ervoor jaagt er een storm over de Zuidelijke Atlantic met golven van 7 m. hoogte die af zullen vlakken tot 2.50 m.

Nog altijd respectabel, maar te doen.

Gedurende de hele 200 mijl waren de golven warrig en botsten tegen elkaar door de kruiszeeën en de wind was meerdere bft hoger dan gegeven. Er stond een harde, koude ZW tot W wind en daar moesten we het mee doen. We schoten wel lekker op want we liepen tussen der 7.5 en 8.5 knoop waardoor we ettelijke uren eerder voor de pieren van Rio Grande aankwamen dan verwacht.

Voor het Museum van Lauro lieten we het anker zakken en zetten de verwarming op hoog terwijl we een hete douche namen.

De volgende morgen kwam Lauro langs en zei dat we aan zijn steiger mochten afmeren?!?!?

We waren stomverbaasd want de mare ging dat enige zeilers het verbruid hadden bij Lauro en het voortaan verboden was er te verblijven.

Toen in de middag de wind aanhaalde en tegen de stroomrichting hoge, steile golven over ons ankerplaatsje liepen, waren we heel blij met het aanbod.

EEN INTERESSANTE ONTMOETING.

Er gaat een motorzeiler achter ons voor anker en we herkennen zijn landsvlag niet. Wel wappert er een Amerikaanse vlag aan het bakboordwant ten teken dat er iemand van Amerikaanse nationaliteit aan boord verblijft.

Even later komt er met grote snelheid een roeiboot over met een vrouw aan de riemen en een oudere man met spierwitte baard achterin.

We nodigen ze aan boord voor een kop koffie en ze blijken uit Alaska te komen.

We worden uitgenodigd bij hen te komen eten. Duidelijk is dat ze behoefte hebben aan aanspraak.

De bemanning van de Compañera zijn roeiers en op het dek van hun Motorsailer liggen 2 kevlar roeiboten gestouwd.

Zij blijken helemaal om Spitsbergen te hebben geroeid en maakten ook een "Pleziertochtje" om de Noordkaap van Noorwegen.

Levendige beschrijvingen van barre tochten en maandenlang kamperen in een koepeltentje op het ijs. Jill heeft een boek geschreven over hun Spitsbergentocht dat ook in het Nederlands vertaald is. Hun beroep? Dough was ranger in de uitgestrekte wouden van Alaska en Jill was sneeuwdeskundige.

Ze kon interessante wederwaardigheden vertellen over o.a. lawines. Ook hierover schreef zij een boek.

Nu zoeken we naar gunstige wind voor de volgende 320 mijl en daarvoor hebben we 3 dagen gunstige wind nodig en het liefst wat lekkere lange oceaangolven.

Mia en Wijtze

